Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 3ο, φ. 25. Οκτώβριος 2014

Οι πεντηκοστιανοί και η Εκκλησία του Αγίου Πνεύματος

Στο προηγούμενο τεύχος της έκδοσής μας αναφέραμε μερικά γενικά στοιχεία για την αίρεση του πεντηκοστιανισμού. Υπενθυμίζουμε τα βασικά:

Πεντηκοστιανοί ή «Εκκλησία της Πεντηκοστής» ονομάζεται ένα σύνολο χριστιανικών ομάδων, που ζουν διάφορες πνευματικές εμπειρίες (συνήθως πέφτοντας σε έκσταση, δηλ. χάνοντας την επαφή με το περιβάλλον τους εκείνη τη στιγμή) και πιστεύουν ότι πρόκειται για «χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος».

Ο πεντηκοστιανισμός γεννήθηκε γύρω στο 1900 από Αμερικανούς προτεστάντες, που – κουρασμένοι και απογοητευμένοι από την απουσία πνευματικών εμπειριών και ζωντανών αγίων στις προτεσταντικές αιρέσεις – προσπάθησε να ξαναφέρει στη ζωή τη γνήσια σχέση με το Θεό που είχαν οι πρώτοι χριστιανοί την εποχή των αποστόλων. Έτσι, άρχισαν συγκεντρώσεις όπου ζητούσαν από το Άγιο Πνεύμα να έρθει μέσα τους, όπως γράφει η Καινή Διαθήκη ότι ερχόταν στους πρώτους χριστιανούς.

Η τεράστια εξάπλωση του πεντηκοστιανισμού οφείλεται στο ότι **υπόσχεται άμεσες υπερφυσικές εμπειρίες «εδώ και τώρα», ακριβώς όπως η μαγεία και ο πνευματισμός, με τα οποία** (και όχι με το χριστιανισμό) **έχει την πραγματική συγγένεια.** Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν έχει υπομονή, ούτε και του αρέσει η ιδέα ότι χρειάζεται μεγάλος πνευματικός και ηθικός αγώνας για να φτάσει κοντά στο Θεό. Θέλει να φτάσει στην τελειότητα χωρίς να περιμένει – αυτό του υπόσχεται ο πεντηκοστιανισμός. Αλλά αυτό είναι ψέμα και απάτη, στην οποία έχουν πέσει και οι ίδιοι οι πεντηκοστιανοί, που φυσικά είναι αδελφοί μας, όπως και κάθε άνθρωπος.

Δεν καταλαβαίνουν, δηλαδή, οι πεντηκοστιανοί ότι «υπερφυσικά χαρίσματα» και «ξεχωριστές πνευματικές καταστάσεις» μπορεί να προσφέρει στον άνθρωπο και ο διάβολος. Όταν μάλιστα ο διάβολος εμφανίζει αυτά τα «δώρα» ως θεϊκά, τότε κολακεύει τον εγωισμό του ανθρώπου, πείθοντάς τον ότι είναι κάτι ξεχωριστό μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία, ένας άγιος «γεμάτος από το Άγιο Πνεύμα», ισάξιος με τους αποστόλους και τους πρώτους χριστιανούς, ή ακόμη και κάποιος που «ο Θεός του έχει αναθέσει μια ιδιαίτερη αποστολή»!

Στις ειδωλολατρικές θρησκείες, ο διάβολος εμφανίζεται και λατρεύεται ως σκοτεινός και επικίνδυνος «θεός», που απαιτεί από τους ανθρώπους υποταγή και θυσίες, φτάνοντας μάλιστα να απαιτεί ακόμη και ανθρωποθυσίες! Στο χριστιανισμό, ο διάβολος δεν εμφανίζεται έτσι, γιατί οι χριστιανοί θα τον αποφύγουν, αλλά εμφανίζεται ως δήθεν «άγγελος» ή και «ο Χριστός» ή «το Άγιο Πνεύμα», για να τους ξεγελάσει και να τους κάνει δικούς του.

Μπορεί κάποιος να είναι *και* πεντηκοστιανός *και* ορθόδοξος;

Μερικές φορές απλοί άνθρωποι μπερδεύονται και νομίζουν ότι μπορούν να συμμετέχουν και στις λατρευτικές συγκεντρώσεις των πεντηκοστιανών (πέφτοντας σε έκσταση και νομίζοντας ότι «μπαίνει μέσα τους το Άγιο Πνεύμα») και παράλληλα να πηγαίνουν και στη λειτουργία της Ορθόδοξης Εκκλησίας ή μερικές φορές και να μεταλαβαίνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, δηλαδή τα άχραντα μυστήρια.

Ας μας επιτραπεί να πούμε ότι η τακτική αυτή είναι εντελώς λάθος. Ή πεντηκοστιανός θα είναι κάποιος ή ορθόδοξος. Και είναι λάθος για δύο λόγους:

α) **Όταν κάποιος είναι ορθόδοξος χριστιανός και συμμετέχει στη θεία λειτουργία της Ορθόδοξης Εκκλησίας**, όπου λαμβάνει τη θεία κοινωνία, όταν συμμετέχει στο μυστήριο της εξομολόγησης και στις άλλες πνευματικές πράξεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας, **δε χρειάζεται να πηγαίνει στις συγκεντρώσεις καμιάς άλλης χριστιανικής ομάδας**, όποια κι αν είναι αυτή.

Η **θεία κοινωνία** της Ορθόδοξης Εκκλησίας (δηλ. όταν μεταλαβαίνουμε το Σώμα και Αίμα του Χριστού) είναι ακριβώς το μυστήριο της θείας μετάληψης που παρέδωσε ο Χριστός κατά το μυστικό δείπνο – το ότι εμείς μεταλαβαίνουμε Σώμα και Αίμα μαζί από το κοινό ποτήριο, ενώ στο μυστικό δείπνο πήραν στο χέρι τους το Σώμα του Χριστού όπως το αντίδωρο, δεν αλλάζει τη φύση του μυστηρίου. Η **λειτουργία** που τελείται στην Εκκλησία μας είναι γραμμένη τον 4ο αιώνα μ.Χ. από κορυφαίους αγίους, ενωμένους με το Θεό, που πρόσφεραν όλη τη ζωή τους για το Θεό και το συνάνθρωπο, υπερασπίστηκαν τους φτωχούς, αντιστάθηκαν σε αυτοκράτορες, εξορίστηκαν για την πίστη και την αγάπη τους και έγραψαν βιβλία, με τα οποία δίδαξαν και διδάσκουν την ανθρωπότητα τις αιώνιες αλήθειες που πράγματι τους αποκάλυψε το Άγιο Πνεύμα. Οι άγιοι αυτοί, που έγραψαν τη θεία λειτουργία, είναι ο άγιος Βασίλειος ο Μέγας και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. **Το Άγιο Πνεύμα τους ενέπνευσε όπως τους πρώτους χριστιανούς, γιατί ο Θεός δε σταμάτησε να φωτίζει τους αγίους σε καμιά εποχή.**

Οι λειτουργίες τους βασίζονται άμεσα στις αρχαιότερες, πρωτοχριστιανικές λειτουργίες, που σώζονται μέχρι τις μέρες μας, όπως οι λειτουργίες του αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, του αγίου Μάρκου και του αγίου Κλήμεντος. Όμως οι δύο άγιοι του 4ου αιώνα ανέπτυξαν τα κείμενα της θείας λειτουργίας και τους έδωσαν πλατύτερο και βαθύτερο περιεχόμενο.

Ενώ οι ορθόδοξοι χριστιανοί όλων των λαών τελούμε μία λειτουργία ηλικίας 16 αιώνων, οι πεντηκοστιανοί όλου του κόσμου τελούν «λειτουργίες» ηλικίας το πολύ εκατό ετών!... Εκτός από κάποιες ομάδες στην Ελλάδα, που, νομίζοντας ότι πηγαίνουν στην αυθεντική μορφή της θείας λειτουργίας, τελούν τη θεία λειτουργία του αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, που ανάγεται πράγματι στους πρωτοχριστιανικούς χρόνους. Δεν καταλαβαίνουν όμως ότι η ίδια Εκκλησία που τελούσε κάποτε τη θεία λειτουργία του αγίου Ιακώβου είναι αυτή που αποδέχτηκε – επίσης στα αρχαία χρόνια – τις λειτουργίες του αγίου Βασιλείου και του ιερού Χρυσοστόμου, που εμπνέονταν από το ίδιο Πνεύμα με τον άγιο Ιάκωβο. Από τον 1ο αιώνα μέχρι τον 4ο, αλλά και μέχρι σήμερα (στον 21ο αιώνα), **η Εκκλησία δεν έπαψε να έχει αγίους διδασκάλους**, γεμάτους από τη θεία χάρη, που όχι μόνο διδάσκουν την αλήθεια του Ιησού Χριστού, αλλά και πολλές φορές είναι προικισμένοι με τα θαυματουργικά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, ακριβώς όπως γράφει ο απόστολος Παύλος στην *Α΄ προς Κορινθίους*, κεφ. 12. Δεν υπάρχει διακοπή πίστης και αγιότητας στην Ορθόδοξη Εκκλησία, που κρατάει από την εποχή των αποστόλων, ενώ ο πεντηκοστιανισμός (η «Εκκλησία της Πεντηκοστής») είναι ένα καινούργιο, αμερικάνικο κατασκεύασμα, ηλικίας μόνο 100 ετών!...

Εξάλλου, οι πεντηκοστιανοί πολλές φορές αποδέχονται το «Πιστεύω» (το Σύμβολο της Πίστεως), παρόλο που κι αυτό είναι γραμμένο τέλη του 4ου αιώνα – από τη 2η Οικουμενική Σύνοδο, το 381 μ.Χ. – από αγίους της ίδιας εποχής με το Μέγα Βασίλειο και τον ιερό Χρυσόστομο. Πώς λοιπόν αποδέχονται αυτό και απορρίπτουν τη θεία λειτουργία και τα υπόλοιπα στοιχεία της χριστιανικής ζωής που δίδαξαν αυτοί οι άγιοι;

Συνεπώς, το να είναι κάποιος ορθόδοξος χριστιανός είναι ο δρόμος που τον οδηγεί στο να γίνει άγιος και να σωθεί. Δε χρειάζεται «συμπληρώματα» με τη συμμετοχή του σε άλλες ομάδες.

β) Οι πεντηκοστιανοί, επιπλέον, νοθεύουν την ορθόδοξη χριστιανική πίστη με προτεσταντικές διδασκαλίες, αντίθετες από ό,τι διδάσκουν οι άγιοι διδάσκαλοι του χριστιανισμού, αντίθετες με τον τρόπο ζωής που οδήγησε και οδηγεί στη σωτηρία εκατομμύρια ορθόδοξους χριστιανούς όλων των εποχών και όλων των λαών.

Απορρίπτουν την τιμή προς την Παναγία και τους αγίους, δεν τους γιορτάζουν, δεν τι-

μούν τις ιερές εικόνες, δεν κάνουν το σταυρό τους, απορρίπτουν τα μνημόσυνα για τη σωτηρία των νεκρών μας, δεν αποδέχονται τη διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας… Όπως οι προτεστάντες της Ευρώπης και της Αμερικής (από τους οποίους προέρχονται), ψάχνουν στην Αγία Γραφή, και, αν βρουν κάτι μέσα στις σελίδες της, αυτό αποδέχονται. Η Αγία Γραφή δε γράφει να κάνουμε το σταυρό μας, δε γράφει να έχουμε εικόνες, ούτε να κάνουμε μνημόσυνα, άρα και οι προτεστάντες όλα αυτά τα απορρίπτουν.

Δεν καταλαβαίνουν όμως ότι **η Αγία Γραφή δε γράφει όλα όσα έκαναν οι πρώτοι χριστιανοί**. Δε γράφει π.χ. τον τρόπο που λειτουργούσαν ή νήστευαν. Ξέρουμε όμως κάποια πράγματα γι' αυτά από άλλα πρωτοχριστιανικά κείμενα, όπως η λεγόμενη *Διδαχή των 12 αποστόλων* ή τα βιβλία των πρώτων Πατέρων της Εκκλησίας, που ήταν μαθητές των ίδιων των αποστόλων (των μαθητών του Χριστού), όπως οι άγιοι Κλήμης Ρώμης, Ιγνάτιος Αντιοχείας και Πολύκαρπος Σμύρνης, αλλά και άλλοι άγιοι του 2ου αιώνα μ.Χ., όπως οι άγιοι Ιουστίνος ο Φιλόσοφος και Μάρτυς, Αθηναγόρας και Αριστείδης οι Αθηναίοι κ.ά. Γνωρίζουμε επίσης ότι οι πρώτοι χριστιανοί τιμούσαν το σταυρό (ο σταυρός είναι το καύχημα του αποστόλου Παύλου, γράφει ο ίδιος, και τον χαρακτηρίζει «δύναμη Θεού», *Α΄ Κορινθίους* 1, 18, *Γαλάτας* 6, 14). Το σημείο του σταυρού, ακόμη και σήμερα, σημαίνει ακριβώς ό,τι σημαίνει ο σταυρός στον απόστολο Παύλο: τη σταύρωση του Χριστού. Κάνουμε το σταυρό μας ομολογώντας ότι ο Χριστός σταυρώθηκε για τη σωτηρία μας και ότι κι εμείς «σταυρωνόμαστε» για το Θεό και το συνάνθρωπό μας, πολεμώντας ενάντια στα πάθη μας και προσφέροντας τον εαυτό μας στον άλλο από αγάπη.

Ήδη από το 2ο αιώνα μ.Χ. οι χριστιανοί κάνουν το σταυρό τους. Ήδη από το 2ο αιώνα τιμούν τους αγίους και τα ιερά λείψανα των μαρτύρων, που είναι γεμάτα από θεία χάρη. Ήδη οι πρώτοι χριστιανοί τιμούν την Παναγία, ενώ τα πρωτοχριστιανικά βιβλία που αναφέρονται σ' Αυτήν (προσθέτοντας στοιχεία σε αυτά που γράφουν τα Ευαγγέλια) προέρχονται από το 2ο αιώνα μ.Χ. Ήδη από τον πρώτο αιώνα μ.Χ. οι άγιοι ενώνονται με το Θεό διά του Ιησού Χριστού και αυτό δε σταμάτησε να συμβαίνει σε όλες τις εποχές – **γι' αυτό και οι διδασκαλίες των αγίων** του 2ου αιώνα, του 3ου, του 4ου κ.λ.π., μέχρι και σήμερα, **είναι θεόπνευστες**, ακριβώς όπως οι διδασκαλίες των προφητών και των αποστόλων που καταγράφονται στην Αγία Γραφή: το ίδιο Άγιο Πνεύμα τους εμπνέει. Ο Θεός δε σταμάτησε ποτέ να παρέχει τη θεία χάρη Του στους αγίους Του, όλων των εποχών.

Οι πρώτοι πεντηκοστιανοί, στην Αμερική, όλα αυτά δεν τα ήξεραν καν. Οι σημερινοί πεντηκοστιανοί (αν τα ξέρουν) τα απορρίπτουν και δέχονται διδασκαλίες του Λούθηρου, που έζησε το 16ο αιώνα μ.Χ. και δεν ήξερε τίποτε άλλο πέρα από το λανθασμένο μεσαιωνικό χριστιανισμό των Ρωμαιοκαθολικών (τον οποίο είχε απορρίψει και είχε δημιουργήσει τον προτεσταντισμό, χωρίς να ξέρει όμως τίποτε για την αγιότητα, όπως υπήρχε στην Ορθόδοξη Εκκλησία), καθώς και των Αμερικανών προτεσταντών του 1900, που πειραματίζονταν προσκαλώντας το Άγιο Πνεύμα να μπει μέσα τους, χωρίς να έχουν αληθινή θεία κοινωνία, χωρίς εξομολόγηση, χωρίς τους αγίους και την Παναγία, χωρίς Εκκλησία...

Εμείς, με αγάπη, καλούμε κάθε αδελφό μας πεντηκοστιανό να παρατήσει το λανθασμένο δρόμο του πεντηκοστιανισμού (που είναι μια αίρεση, όπως χιλιάδες άλλες που νόθευσαν και νοθεύουν την αλήθεια του Χριστού) και να έρθει στην Ορθόδοξη Εκκλησία, την Εκκλησία των αγίων, την Εκκλησία του Αγίου Πνεύματος.

Η αληθινή Εκκλησία του Αγίου Πνεύματος

Υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις που δείχνουν πως ο Θεός μεταδίδει τη χάρη Του μέσω του σταυρού, των ιερών εικόνων και των ιερών λειψάνων. Επίσης, αμέτρητες εμφανίσεις και θαύματα αγίων, που έχουν φύγει από αυτή τη ζωή είτε πριν από χρόνια είτε πριν από αιώνες. Όλα αυτά δεν αφήνουν αμφιβολία για την αυθεντικότητα και την εγκυρότητα της Ορθοδοξίας – τέτοιες περιπτώσεις καταγράφονται και στον τόπο μας και ασφαλώς θα βρείτε και στο χωριό σας ή ανάμεσα στα μέλη της οικογένειάς σας.

Εκτός αυτού, χιλιάδες ορθόδοξοι χριστιανοί κάθε γενιάς, μέχρι και σήμερα, ζουν με συνέπεια και ειλικρίνεια τον πνευματικό αγώνα της χριστιανικής ζωής και φτάνουν σε μικρά

ή μεγάλα επίπεδα αγιότητας, μέχρι και την πλήρη ένωση με το Θεό (θέωση). Χιλιάδες «μικροί άγιοι» (ή και μεγάλοι) ζουν γύρω μας και θα τους εντοπίσουμε αν έχουμε τα μάτια της ψυχής μας ανοιχτά. Ίσως μάλιστα τους ξέρουμε ήδη – ή τους βλέπουμε να προσεύχονται σε κάποια γωνιά της εκκλησίας κατά τη θεία λειτουργία – αλλά, για δικούς μας λόγους, δυσκολευόμαστε να παραδεχτούμε το υψηλό πνευματικό τους επίπεδο, όπως οι κάτοικοι της Ναζαρέτ κάποτε απέρριψαν το Χριστό.

Όμως στην Ορθόδοξη Εκκλησία παρατηρούμε και πολλούς μεγάλους αγίους, με εκπληκτικά αγιοπνευματικά χαρίσματα, αντίστοιχους με τους αγίους που αναφέρονται στην ίδια την Αγία Γραφή.

Είναι γνωστά π.χ. τα ασύλληπτα θαυματουργικά χαρίσματα σύγχρονων ορθόδοξων αγίων, όπως οι Γέροντες και Γερόντισσες (= πνευματικοί διδάσκαλοι) άγιος Πορφύριος, Παΐσιος, Ιάκωβος της Εύβοιας, Ευμένιος των Ρουστίκων Ρεθύμνου, Ευμένιος Σαριδάκης (του Λεπροκομείου Αθηνών), αγία Σοφία της Κλεισούρας, Μακρίνα του Βόλου, Κλεόπας Ελίε και Ιουστίνος Πίρβου της Ρουμανίας, άγιος Γαβριήλ της Γεωργίας, Ιωνάς της Οδησσού, Εφραίμ της Αριζόνας κ.π.ά., οι οποίοι δεν είχαν μόνο διορατικό και θεραπευτικό χάρισμα, αλλά τους συνέβαιναν επίσης κάμψεις χώρου και χρόνου, πολλαπλασιασμός της ύλης, τηλεμεταφορά, επικοινωνία με ανθρώπους που αγνοούσαν τη γλώσσα τους (*γλωσσολαλία*), επικοινωνία με τα ζώα κ.π.ά. Και το πιο παράξενο, ίσως, είναι ότι παρόμοια φαινόμενα και εμφανίσεις τους συνεχίζονται και μετά το θάνατό τους (σε όσους έχουν φύγει από τη ζωή), ή, για να μιλήσω ορθόδοξα, την κοίμησή τους.

Οι θαυματουργοί αυτοί άγιοι είναι απόγονοι μιας προηγούμενης γενιάς θαυματουργών, στην οποία ανήκαν άνθρωποι όπως ο άγιος Γεώργιος Καρσλίδης († 1948), η αγία Ματρώνα της Μόσχας η αόμματη († 1952), ο γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής († 1959), ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς († Σηάτλ ΗΠΑ, 1966) κ.π.ά. σε όλο τον κόσμο, κι αυτοί με τη σειρά τους ήταν απόγονοι μιας άλλης γενιάς, που περιελάμβανε τον άγιο Ιωάννη της Κρονστάνδης († 1908), τον άγιο Νεκτάριο της Αίγινας († 1920), τον άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη († 1924), την αγία Ματρώνα του Ανεμνιάσεβο († 1932), τον άγιο Νεκτάριο της Όπτινα (Ρωσία † 1937), τον άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη († 1938) κ.π.ά. Προχωρώντας έτσι ιστορικά προς τα πίσω, βλέπουμε αγίους θαυματουργούς εν ζωή σε κάθε χριστιανική γενιά, μέχρι τους μαθητές του Χριστού, που μερικά από τα θαύματά τους περιγράφονται ήδη στην Καινή Διαθήκη (στις *Πράξεις των Αποστόλων*).

Ορθόδοξους αγίους όμως βλέπουμε και μέσα στις φυλακές (όπως ο άγιος Βαλέριος Γκαφένκου της Ρουμανίας, φυλακισμένος για την ορθόδοξη πίστη του, και πάρα πολλοί στη Ρωσία κ.α.), αλλά και ζητιάνους και δούλους (π.χ. τον άγιο Ιωάννη το Ρώσο ή τον άγιο Μωυσή τον Ούγγρο) και ανθρώπους από κάθε κοινωνική τάξη και επαγγελματικό κλάδο. Αυτό φανερώνει ότι **η πραγματική Εκκλησία του Αγίου Πνεύματος είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία**, η συνέχεια της αρχαίας Εκκλησίας του Χριστού, και δε χρειαζόμαστε κάποια νεογέννητη προτεσταντική «Εκκλησία» να μας «διδάξει τη Αλήθεια» ή να μας οδηγήσει σε «νέους δρόμους» μακριά από την Ορθοδοξία.

Στο προηγούμενο τεύχος προτείναμε κάποια βιβλία για το ζήτημα του πεντηκοστιανισμού. Τα ξαναγράφουμε, με θερμή προτροπή, γεμάτη σεβασμό και αγάπη προς κάθε άνθρωπο, ό,τι κι αν πιστεύει (μπορείτε να τα αναζητήσετε και στο Διαδίκτυο):

π. Σεραφείμ Ρόουζ, *Η Ορθοδοξία και η Θρησκεία του Μέλλοντος*, αγίου Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, *Θαύματα και Σημεία*, π. Αλεξίου Καρακαλλινού, *Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν – Πρόσκληση στους Πεντηκοστιανούς με ερμηνεία των πνευματικών χαρισμάτων*, αρχιμανδρίτη Σωφρονίου Σαχάρωφ, *Ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης*.

Ο Θεός μαζί σας, αδελφοί, όποιοι και αν είστε.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ
Τ.Κ. 741 00 ΡΕΘΥΜΝΟ. Τηλ.: 28310 28854 - e-mail: riginiot@gmail.com
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ενορία Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης